

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8328/2021
12.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Цонић, адвокат из ..., против туженог малолетног ББ, чији је законски заступник мајка ВВ из ... и тужене ВВ из ..., чији је пуномоћник Светлана Васић, адвокат из ..., ради промене висине издржавања, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 213/21 од 14.06.2021. године, исправљене решењем истог суда Гж2 213/21 од 25.08.2021. године, у седници одржаној 12.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 213/21 од 14.06.2021. године, исправљене решењем истог суда Гж2 213/21 од 25.08.2021. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев тужених за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П2 1129/19 од 25.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе да доприноси издржавању малолетног ББ тако што ће да плаћа месечно износ од 300 евра почев од 18.06.2018. године па надаље, док за то постоје услови, а најкасније до 10. у месецу за текући месец уплатом на рачун законског заступника тужене ВВ бр. РС ... који се води код ... под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој ВВ на име трошкова поступка плати 43.500,00 динара, са каматом предвиђеном законом о затезној камати од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 213/21 од 14.06.2021. године, исправљеном решењем истог суда Гж2 213/21 од 25.08.2021. године, укинута је првостепена пресуда и одбијен, као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе да на име свог доприноса издржавања малолетног ББ почев од 18.06.2018. године па убудуће плаћа 300 евра месечно до 10. у месецу за текући месец док за то постоје законски услови, уплатом на текући рачун законске заступнице тужене ВВ бр. РС ... који се води код ... под претњом принудног извршења и да се овом пресудом измени пресуда Основног суда у Новом Саду П2 1226/16 од 17.10.2016. године у ставу трећем изреке и обавезан је тужилац да туженима на име трошкова поступка плати

146.250,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, из свих законом прописаних разлога.

Тужени су дали одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, брак тужиоца и тужене ВВ споразумно је разведен правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду П2 126/16 од 17.10.2016. године, којом је одређено да се самостално вршење родитељског права над малолетним ББ, сином странака, поверава мајци ВВ, док је отац АА обавезан да на име издржавања малолетног ББ плаћа месечно 1.000 евра почев од 01.07.2016. године па убудуће, док за то постоје законски разлози. У време доношења наведене пресуде, тужени ББ је имао 14 месеци. Тужилац је у писаној изјави од 19.11.2018. године навео да је износ од 1.000 евра, који је обавезан да плаћа требало да подмири издржавање детета али и издржавање његове бивше супруге, која је била студент, без редовних примања, на шта је он пристао, а да су месечне потребе малолетног ББ у том моменту биле вишеструко мање; да издржавању малолетног ББ треба да доприносе оба родитеља, а да су потребе малолетног детета максимално 50.000,00 динара месечно, тражећи да су утврди допринос законске заступнице и да се обавезе да и она доприноси издржавању малолетног ББ. Даље је навео да се његова породична ситуација изменила након што је донета пресуда којом је утврђена његова обавеза, утолико што је склопио нови брак из ког има ћерку, која је рођена ...2018. године, према којој има законску обавезу издржавања; да његова садашња супруга не ради, да живе у ..., где могућност да она добије запослење за сада није извесно; да због повреде у претходној сезони често није играо, те да је због тога примао умањене износе зараде, а да је због тих повреда имао и трошкове лечења и да је то био разлог што није могао да прихвати понуде за прелазак у друге клубове у којима би био боље плаћен и уз то остварио добит од трансфера. Тужилац у вези повреда на које се позива у изјави, као и на оклоност да су му месечна примања након одласка у иностранство мања од оних које је имао у време доношења последње судске одлуке којим је утврђена висина његове обавезе издржавања, није пружио доказе, указујући да то према правилима клуба представља пословну тајну. У напред наведеној изјави тужилац није навео који су и у ком износу трошкови његове породице у ... на месечном нивоу, осим што је паушално навео да има велике издатке на име закупа стана, комуналних трошкова, набавке робе и услуга за себе и своју садашњу супругу и малолетну ћерку, без навођења конкретних новчаних износа ових издатака.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио као неоснован захтев тужиоца, закључивши да тужилац није пружио релевантне и поуздане доказе да су се промениле околности на основу којих је донета претходна одлука, који би оправдавали смањење доприноса за издржавање малолетног детета које је тужилац у обавези да плаћа.

Другостепени суд је након одржане расправе укинуо првостепену пресуду и одбио, као неоснован захтев тужиоца, јер је закључио да тужилац није доказао да су на његовој страни наступиле околности које у смислу члана 160. и 164. Породичног закона оправдавају промену висине издржавања, без обзира на закључење новог брака и рађања још једног детета. При томе другостепени суд је имао у виду да су се на страни малолетног ББ, као повериоца издржавања од момента доношења одлуке о висини издржавања, чија се промена тражи, промениле околности, јер је у време доношења претходне одлуке малолетни ББ имао 14 месеци, а сада има четири и по године и његове потребе су се знатно повећале, јер су у исте сада укључене и ваншколске активности, те да због наведеног промена висине издржавања у том смислу да се иста смањи није у најбољем интересу малолетног детета којим је суд у смислу члана 162. став 6. Породичног закона дужан да се руководи, као ни у смислу члана 162. став 3. истог закона који прописује да ако је поверилац издржавања дете, да висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда какав ужива родитељ дужник издржавања.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је одлучио другостепени суд када је одбио, као неоснован захтев тужиоца, правилном применом материјалног права, са којих разлога су неосновани наводи ревизије.

Чланом 164. Породичног закона, прописано је да се висина издржавања може смањити или повећати ако се промене околности на основу којих је донета претходна одлука. Чланом 162. став 3. истог закона прописано је да ако је поверилац издржавања дете, висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ, дужник издржавања. Чланом 6. став 1. истог закона, прописано је да је свако дужан да се руководи најбољим интересом детета у свим активностима које се тичу детета.

Чланом 27. став 1. Конвенције о правима детета, свако дете има право на животни стандард примерен физичком, менталном, духовном, моралном и друштвеном развоју детета, с тим што родитељи и друга лица одговорна за децу, имају првенствено одговорност да, у оквиру својих способности и финансијских могућности обезбеде животне услове за развој детета.

Тужилац тужбом тражи да се промени висина издржавања одређена правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду П2 1226/16 од 17.10.2016. године, са 1.000 евра на 300 евра месечно, наводећи да су се промениле околности на основу којих је донета претходна одлука, с обзиром да је склопио нови брак, да има обавезу да издржава још једно малолетно дете, које је рођено 2018. године, да његова супруга не ради, да живе у ..., да због повреда у претходној сезони често није играо и да је због тога примао умањене износе плате, а имао је и трошкове лечења, што је био разлог да није могао да прихвати понуде за прелазак у друге клубове у којима би био боље плаћен и остварио добит од трансфера. Тужилац за своје материјално стање није пружио доказе, јер по његовим наводима зарада професионалног фудбалера у Португалији представља пословну тајну, а у писаној изјави изнео је паушалне наводе о расходима, без одређивања новчаних износа. Законом је прописана обавеза оба родитеља да доприносе издржавању своје малолетне деце, али родитељи су дужни и да деци омогуће најмање такав ниво животног стандарда какав уживају они. Како је тужилац активни професионални фудбалер и како није доказао да су се промениле околности на основу којих је донета претходна одлука о висини његовог доприноса у

издржавању малолетног туженог ББ, односно није доказао да није више у могућности да на име издржавања малолетног детета плаћа 1.000 евра месечно, то су правилно закључили нижестепени судови да се нису испунили услови да се промени висина издржавања одређена претходном одлуком, са којих разлога су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Како се наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

Одбијен је, као неоснован захтев тужених за накнаду трошкова по ревизији, с обзиром да трошкови одговора на ревизију нису били нужни и неопходни за вођење овог поступка.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић